

**MILOU'S
BOOTEXCURSIE
IN SURINAME
EINDIGDE IN EEN
HORRORTRIP**

Een berg beklimmen en ook nog wat van de omgeving en de prachtige natuur zien. Dat is hoe Milou (35) haar bootexcursie naar de Voltzberg in Suriname had voorgesteld. Maar de trip pakte heel anders uit. 'Ik schreeuwde om hulp.'

TEKST RENÉE BROUWER

Milou: "Maandenlang keek ik ernaar uit. Mijn vakantie in Suriname. Samen met mijn vriendin Yolinda (32) ging ik er afgelopen maart twee weken naartoe. Ze wilde daar graag op vakantie, omdat haar oma daar had gewoond. En mij leek het ook een mooi land voor een verre reis. In Paramaribo verbleven we in een leuk resort, en vanuit daar verkenden we het land. Ook een excursie naar de beroemde Voltzberg stond op onze wensenlijst. We zijn allebei sportief, dus het leek ons wel een toffe uitdaging om de 240 meter hoge berg te beklimmen. Volgens de verhalen van andere reizigers moest het uitzicht geweldig zijn. En zo konden we meteen iets van het binnenland zien, want de Voltzberg ligt ongeveer in het midden van Suriname en is alleen per boot te bereiken."

HALF OVERSTROOMD

"Via een lokaal toeristenbureau boekten we onze trip die in totaal drie dagen zou duren. De excursie begon met een busreis vanuit Paramaribo naar Witagron, een plaats in Noord-Suriname. Normaal is dit vier tot vijf uur rijden, maar door hevige regenval deden wij er zeker acht uur over. Daardoor kwamen we aan het begin van de avond pas aan. Vervolgens moesten we nog in een korjaal (een kleine, lange houten boot, red.) verder varen naar het Fungu-eiland waar we zouden overnachten. Het regende nog steeds hard, maar we konden in de korjaal niet schuilen. Ook onze poncho's waren helemaal doorweekt. Onderweg kwamen we een andere boot tegen. De mannen die daarop zaten, zeiden dat het eiland half onder water stond. Daarom vroeg onze reisleader aan ons en de andere toeristen – Nederlandse studenten die tijdelijk in Suriname woonden – of we wel of niet verder wilden gaan. Tja, wij hadden geen idee. Natuurlijk wilden we de berg graag zien, we waren al een dag onderweg, maar of het met de hoge waterstand ook veilig was, dat wisten we niet. En om eerlijk te zijn, dacht ik daar zelf ook niet echt over na. Ik bedoel, ik kwam daar niet vandaan. Ik wist niet zo goed wat het betekende als het eiland half onder water stond. In Nederland is er ook weleens wateroverlast, maar echt gevaarlijk is dat niet. Daarom stemde ik net als de rest in om verder te varen. Na acht uur in de boot kwamen we

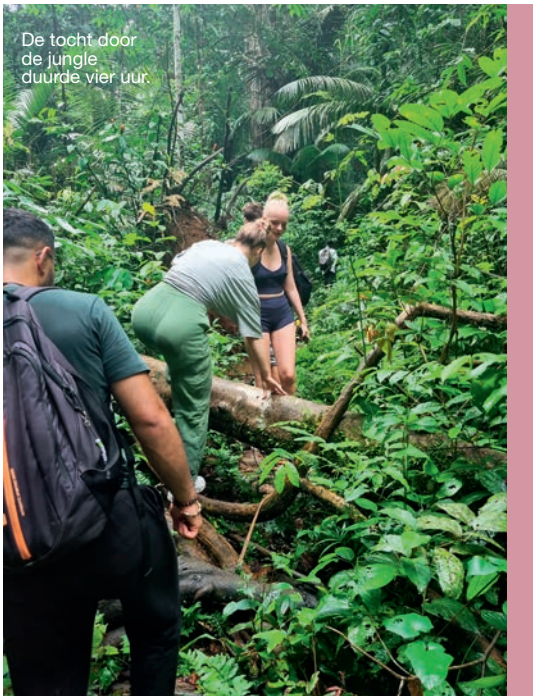
Milou en Yolinda op de Voltzberg.

eindelijk aan. Inmiddels was het al pikkedonker, dus met alleen het licht van onze telefoon klommen we in onze houten hutjes die op hoge palen stonden. Doodmoe van de reis viel ik direct in slaap."

ZWARE TOCHT

"De volgende ochtend scheen de zon gelukkig weer. We zetten onze reis voort en voeren kort naar een ander eiland, waarna we te voet verder gingen in de jungle. Omdat er overal modder lag, waren mijn schoenen en voeten meteen zeiknat. Terwijl onze gids zich voorop met een machete een weg door de dichte bomen en struiken baande, sjokten wij achter hem aan. Op dat moment dacht ik: waar ben ik aan begonnen? Ik was moe en het lopen was zwaar, maar opgeven was geen optie. Zo zit ik ook niet in elkaar, want ik was daar met een doel en dat was het beklimmen van de Voltzberg. Na vier uur lopen kwamen we aan bij de berg. Hij was erg steil en moeilijk te beklimmen. Aan touwen hielden we ons vast. Gelukkig duurde de klim maar dertig minuten. En inderdaad, het uitzicht was fantastisch. Overal waar ik keek, zag ik de jungle. Zo indrukwekkend! Het voelde echt als een *achievement* dat we daar stonden. We hadden het toch maar mooi gehaald. Met dezelfde boot gingen we na een uur weer terug naar het eiland. Daar zouden we nog een nacht slapen, om de dag daarna terug te gaan naar Paramaribo. Alleen deed de motor van onze korjaal het opeens niet meer. Daarom zei onze gids dat we met z'n allen moesten gaan peddelen. Het idee was dat de stroming van de rivier ons dan zou terugvoeren naar het eiland. Al snel

‘LIEPEN WE DAAR IN HET DONKER EN ZONDER BEREIK DOOR DE JUNGLE’

De tocht door
de jungle
duurde vier uur.

bleek dat iets te simpel gedacht. Door de harde stroming en het hoge water knalden we na vijf minuten al op een boom die voor een groot deel onder water stond. Voordat ik het wist, vulde onze boot zich met water en zonken we. Het ging zo snel allemaal. Terwijl ik kopje onder ging en onder het bruine water van de rivier allemaal takken voorbij zag komen, wist Yolinda zich boven water vast te houden aan de toppen van de boom. Een geluk, want in tegenstelling tot mij kan ze niet goed zwemmen. Ze was, net als de Nederlandse studenten, behoorlijk in paniek, maar gek genoeg voelde ik me heel kalm. Het enige wat ik dacht: ik moet ook boven water zien te komen. Ik moet me, net als Yolinda, aan een uitstekende boom vastgrijpen. Dat lukte en vervolgens viste ik een van de reddingsvesten die voorbijdreven uit het water. Waarom we bij voorbaat niet allemaal al een reddingsvest aan hadden, weet ik eigenlijk niet. Ik denk omdat niemand had verwacht dat ze zouden gaan zinken.”

GEEN KEUS

“Terwijl ik onze gids met de bestuurder van de boot een plan hoorde maken, keek ik rond. Ik zag vooral water, bomen en jungle om me heen. Aan de overkant was een groot stuk land, maar midden in de rivier was de stroming het sterkst. Die kant opgaan was dus geen optie. Toevallig was mijn rugtas blijven steken aan een van de takken van de boom waar ik me aan vasthield. Snel checkte ik of mijn telefoon het nog deed. Hij was waterdicht en godzijdank deed hij het nog. Mijn opluchting duurde maar kort, want ik had geen bereik. Niemand had dat, want we zaten midden in een groot junglegebied. Uiteindelijk besloten een paar studenten naar het dichtstbijzijnde stuk land te zwemmen. Ik volgde ze en voelde de stroming zijwaarts duwen. Het scheelde dat het niet ver zwemmen was. Ik was heel blij dat het toch was gelukt om uit de rivier te komen, maar helaas betekende dat ook dat we opnieuw door de jungle terug moesten lopen. En een gigantisch stuk ook, want we waren nog lang niet waar we moesten zijn. Plotseling begon ik te huilen, het was zo zwaar. Weer zo’n zware wandeling waarbij mijn voeten continu in de modder werden gezogen. Ik wilde daar helemaal niet meer zijn, maar gewoon thuis of op z’n minst in ons houten huisje op het Fungu-eiland. Toch had ik geen keus. Nadat Yolinda met de hulp van de studenten ook zo goed als ze kon naar het vaste land was gezwommen – ze was echt doodsbang dat de stroming haar zou meesleuren –, gingen we te voet verder.”

GEVAARLIJKE STROMING

“Na ruim een uur lopen, konden we niet anders dan weer een stuk zwemmen. We moesten naar de overkant en daarvoor moesten we de rivier oversteken. Hoewel ik niet echt

ENORM OERWOUD

De Voltzberg is een eilandberg in het Raleighvallen Natuurreservaat (onderdeel van het Centraal Suriname Natuurreservaat) in het district Sipaliwini in Suriname. De berg is ongeveer 240 meter hoog. Boven op de berg kun je genieten van een uitgestrekt zicht over het oerwoud dat ruim

1,6 miljoen hectare groot is. In het gebied zijn veel planten, bloemen en dieren te vinden. Denk aan honderden verschillende vogelsoorten, apen, reuze gordeldieren, reuze rivierotters en zelfs jaguars.

bang was voor wilde dieren, hoorde ik later dat er daar ook piranha's zwemmen. Eigenlijk best bizar dat ik daar gewoon tussen heb gezwommen... Maar goed, we hadden ook geen andere keuze. Piranha's waren overigens niet het grootste gevaar. De stroming was het ergst. Voor even lieten we ons daar allemaal in meevoeren, maar toen ik er weer uit moest, voelde ik pas hoe hard ik werd meegetrokken. Plotseling voelde ik ook paniek opkomen. Ik schreeuwde om hulp en een van de studenten trok me uit de stroming. Onze gids en de bestuurder van de boot hielpen ons trouwens niet. Ze praatten alleen met elkaar in het Surinaams en vroegen niet hoe het met ons ging. Wat dat betreft, was het ieder voor zich. Hoelang we daarna precies door de jungle hebben gelopen, weet ik niet meer. Het duurde uren en het was donker toen we allemaal doodop onze slaapplek bereikten. Ik was zo opgelucht toen ik mijn bed zag. Eindelijk was het voorbij. We hadden het gehaald!

Dit euforische gevoel duurde jammer genoeg maar even. De volgende ochtend moesten we weer terugvaren naar Witagron, maar we hadden natuurlijk geen boot meer. En volgens onze gids kwamen er ook maar weinig boten langs het Fungu-eiland. Omdat we allemaal geen bereik hadden,

konden we niemand bellen voor hulp. We hadden dus geen idee hoe we terug moesten komen en opeens zaten we vast op een eiland. Het was wachten totdat iemand ons zou missen. Omdat de hele trip steeds gekker werd, besloot ik het voor mezelf te nuanceren. We hadden in ieder geval een slaapplek, genoeg rijst en zelfs een klein keukentje om te koken, dus het kwam vast goed."

DOODENG

"Aan het einde van de middag werden we gelukkig gered. Totaal onverwachts kwam er een bootje met jagers voorbij varen. Het schijnt dat er op het eiland wilde varkens leven, dus ze waren naar hen op zoek. In overleg mochten we tegen betaling hun boot gebruiken om naar Witagron te varen, terwijl zij op jacht gingen. Dat was zo fijn om te horen. Natuurlijk was het eng om weer op een klein bootje te zitten, maar in mijn hoofd zei ik steeds tegen mezelf dat deze motor het wel deed. Het was een andere boot en we hoefden niet te peddelen, dus we zouden ook niet gaan zinken. Na een vaartocht van tweeënhalve uur kwamen we aan. Met tranen in onze ogen omhelsden Yolinda en ik elkaar. Eindelijk hadden we ook weer bereik. Pas toen ik de appjes van mijn bezorgde familie las of alles wel goed ging, omdat ze niks meer van mij hadden gehoord, besepte ik hoeveel geluk we hadden gehad. Het had heel anders kunnen aflopen. Stel dat ik tijdens het zinken bijvoorbeeld ergens hard tegenaan was gekomen of wel was meegesleurd door de stroming? Dan had ik het nu misschien niet meer kunnen naverellen... Hoewel onze bootexcursie eindigde in een horrotrip hebben we daarna nog best een leuke vakantie gehad. Met een vriend van Yolinda zijn we zelfs opnieuw gaan varen en dat ging wel goed. Of ik ooit nog terugga naar Suriname weet ik niet. Het is echt een geweldig land, maar ik denk dat het daar voor nu wel even gezien heb."■

**‘VOORDAT
IK HET WIST,
VULDE ONZE
BOOT ZICH
MET WATER EN
ZONKEN WE’**